

POLSKO A ČESKOSLOVENSKO. JEJICH VZÁJEMNÝ
VZTAH V NAPĚTÍ MEZINÁRODNÍ POLITIKY
V LETECH 1932 AŽ 1934

Jörg K. Hoensch

Odpor a nevole charakterizují vztah mezi Československem a Polskem v mezi-válečné době, který byl podmíněn jejich rozdílným pojetím politiky po první světové válce a hraničními spory. Strach Poláků, že by se Podkarpatská Rus mohla stát s českou pomocí ukrajinským „Piemontem“, ohrožujícím teritoriální polskou integritu, tak jako výhrady pražské vlády proti polské náklonnosti k maďarským revisionistickým požadavkům a morální podpoře slovenských separatistických snah znemožnily — i přes znepokojující rozmach nacionálních socialistů v Německé říši — úzkou spolupráci obou spojenců Francie. Mnohé pokusy, podprované francouzskou zárukou, vyrovnat bilaterální spory a vytvořit proti Hitlerovskému Německu jednotnou frontu, ztroskotaly již v zárodku. Neočekávaně uzavřená německo-polská dohoda o neútočení z 26. ledna 1934 a nezáměr varšavské vlády o pakt na východě ještě více zesílily oboustranné výhrady, zvláště poté, co Polsko projevovalo stále nepřátelštější postoj k Československu. Krátkozrakost polských a českých politiků, nesnažit se najít důvěryhodnou politickou, vojenskou a hospo-

dářskou spoluprací, silně přispěla k úspěchu Hitlerovy zahraniční politiky, která bylo zaměřena na revizi a expanzi a vedla k tomu, že se polsko-československý konflikt stal jednou ze základních složek evropské politiky před rokem 1939.